

din regiunea Kresna-Razlog (nr. 6/1967, p. 13—23). Autorul arată greșelile acelor istorici care mai susțin și astăzi că poporul bulgar și-a dobândit eliberarea de sub jugul otoman doar prin politica interesată a Rusiei și prin războiul acesteia din 1877—1878. Se subliniază faptul că răscoala populației din regiunea Kresna Razlog a fost o parte indivizibilă a revoluției naționale bulgare ce începe în perioada Renașterii și depășește războiul din 1877—1878.

Maria Gheorghieva Manolova arată *Organizarea serviciilor poștale în Bulgaria în anii 1877—1879* (nr. 6/1968, p. 33—40). În sfârșit S. Damianov arată ecoul și simpatia de care s-a bucurat *Războiul de independență al Cubei* (1868—1878) în *opinia publică bulgară* din perioada Renașterii (nr. 4/1698, p. 60—72).

Un merit al istoricilor bulgari este studierea politicii marilor puteri în diferitele perioade de dezvoltare a tînărului stat bulgar sau cu prilejul unor evenimente deosebit de importante (Unirea Rumeliei orientale cu Bulgaria, Proclamarea independenței țării ș.a.). Pe această linie se înscrie articolul lui Andrei Pantev *Politica guvernului liberal englez față de Bulgaria în anii 1880—1885* (nr. 2/1967, p. 27—48). Deși autorul nu se referă în studiul său și la atitudinea Angliei față de unirea Rumeliei orientale cu Bulgaria, problemă pentru care rezervă un studiu separat, premisele acestei atitudini se conturează încă de acum. De fapt, atitudinea Angliei față de unirea din 1885 nu se poate înțelege dacă nu se analizează poziția celei dintîi în perioada anterioară. Spre deosebire de părerea potrivit căreia ar fi vorba de o „nouă politică” engleză, Pantev crede că atitudinea Angliei este un rezultat firesc al vechii ei politici în Balcani. În liniile cele mai generale, politica engleză în perioada dată se rezumă la două elemente esențiale, și anume: pe de o parte, neaprobare, adversitate, opoziție atunci cînd Bulgaria acționa ca aliată a Rusiei, iar pe de alta încercarea de a obține o influență politică la Sofia prin promisiunea unui sprijin diplomatic în problemele de politică externă ale Bulgariei. Desigur, acționînd astfel, Anglia a fost silită să lucreze uneori în sprijinul Austro-Ungariei, a cărei influență nu voia, totuși, s-o întărească. De aici și politica destul de oscilantă a agentului diplomatic englez la Sofia, căruia Londra îi cerea mai multă inițiativă în pregătirea loviturilor ce trebuiau date întîi Rusiei, iar mai tîrziu, și indirect, Austro-Ungariei. Bazat pe materiale de arhivă și pe lucruri puțin cunoscute în Bulgaria, articolul A. Pantev reprezintă o contribuție importantă.

În articolul său *Marxiștii bulgari și social-democrația germană în anii 1903—1912* (nr. 3 din 1968, p. 52—57) Maria Marinova arată cauzele care au contribuit la creșterea autorității marxiștilor germani în Bulgaria și formele pe care le-au îmbrăcat legăturile marxiștilor bulgari cu social democrația germană.

Asparuh Avramov analizează concepțiile lui D. Blagoev despre *strategia și tactica politică a partidului social-democrat bulgar (socialiștii tesniaci) pînă la revoluția din octombrie, arătînd* cîteva din principalele lui greșeli (atitudinea față de țărănime, dezvoltarea spontană a mișcării muncitorești, rolul partidului ș.a.), conducîndu-se mai ales după precizările lui Gh. Dimitrov. (nr. 6/1967, p. 34—61).

L. Berov aduce noi date asupra unor aspecte din domnia țarului Ferdinand (nr. 6/1968 p. 24—32). Autorul dă amănunte foarte importante ba-